

Preek over Heb.13:14

- Schildwolde, 3 juni 2018
- Kees van Dusseldorp
- na overlijden twee gemeenteleden
- voorbereiding HA

'onze stad is niet blijvend'

mededeling overlijden

Ps.73:9

votum en groet

Ps.31:1,2,11

gebed

lezen: Psalm 27

Ps.84:3,5

lezen : Heb.13:7-16

Gz.114:1,3,4,7

preek over Heb.13:14

Ld.296

voorbereiding HA

lied van de 10 woorden [Wiekslag]

gebed

collecte

Gz.160

zegen

Gemeente van Christus,

** schuilen bij God

'Onze stad is niet blijvend, wij kijken juist verlangend uit naar de stad die komt'.

Deze tekst drong zich aan mij op toen ik gisteravond nadacht over de dienst van deze morgen.

Afscheid moeten nemen van een geliefde roept allerlei gevoelens op. Verdriet om los te laten. Het besef dat er geen contact meer mogelijk is. De lege plek die zo voelbaar is.

Maar ook dankbaarheid dat iemand zijn of haar bestemming heeft bereikt.

Thuisgekomen bij de Heer. Opluchting dat het sterfbed ten einde is. Als er tijd geweest is om afscheid te nemen, kunnen zeggen: 'het is goed'.

Dat zijn gevoelens die te maken hebben met je persoonlijke betrokkenheid bij degene die is overleden. Maar er is meer. Ieder die bericht krijgt van overlijden, wordt ook zelf stilgezet. Zeker als het bericht onverwacht is, als het ziekteproces kort is.

Je wordt stilgezet bij de kwetsbaarheid van het leven, bij de sterfelijkheid van de mens.

Wat is een mens? Wie ben ik zelf? Wat is het leven? Wie is God?

Je beseft iets van het onherroepelijke van de tijd. Soms wil je die stilzetten, maar het gaat door. Maar waarheen? Wat is het doel? Waar ligt het einde?

Wezenlijke emoties, die diepe vragen raken. Wie anders kan ons daarin leiden dan de Heer, die hemel en aarde heeft gemaakt. God die de mens heeft geschapen, heeft geroepen en heeft bevrijd? Wij schuilen bij God. In zijn Woord ligt geborgenheid en inzicht, ligt liefde en hoop. En iets daarvan komt naar voren in dit bijzondere vers uit Heb.13.

** geen blijvende stad

'Onze stad is niet blijvend, wij kijken juist verlangend uit naar de stad die komt'

Daarin klinkt iets door van voortdurend onderweg zijn. Als mens ben je onderweg in deze wereld. Je leven heeft een begin en een einde. Dat einde heeft de Heer ons bekend gemaakt. De stad die komt. Het eeuwig huis. Het leven in zijn nabijheid en vriendschap.

De Heer heeft ons verteld wat de bestemming is. Dat maakt dat je je weg op aarde niet doelloos gaat als een zwerver, maar gemotiveerd als een pelgrim. Maar ook al is het doel duidelijk, de route is dat vaak niet. 'Wij zoeken de toekomstige stad', stond er in de vorige vertaling. Er is sprake van zoeken. Een zoekende mens. Dat klinkt heel modieus. Alsof alle opties openliggen en alles onzeker is. Zo bedoel ik het niet. Zoeken is in de bijbel gericht op God. En het hangt ook samen met verwachten en verlangen. En tegelijk is het een open beweging. Als mens zoek je je weg. Midden in het leven, waarin van alles gebeurt en je zoveel moet loslaten. Midden in de wereld, waarin van alles aan de hand is wat je onzeker kan maken. Midden in een kerk, die voortdurend in beweging is en waar je je zorgen over kunt hebben. Met de wijsheid en ervaring die je opdoet. Samen met de mensen om je heen.

Onze stad is niet blijvend. Onderweg moet je loslaten. Dingen die je graag had willen vasthouden. Personen die je lief zijn. Inleveren van je mogelijkheden. Afzien van je wensen. Loslaten mag voor een christen altijd de kleur hebben van 'in Gods hand

leggen'. Je wensen die niet vervuld worden. Je mogelijkheden die afnemen. Je geliefden die overlijden.

Onze stad hier is niet blijvend. Als je daarachter komt, hoe verdrietig ook, dan werkt dat ook zuiverend. Dan zoek je naar wat echt waarde heeft. Dan ontdek je waar je bronnen liggen. Waar je energie en vertrouwen aan ontleent om verder te gaan. Niet zonder aanvechting en vragen, maar toch steeds weer.

Onze stad is niet blijvend. We zijn onderweg. In een gebroken wereld. Onderweg maak je fouten en verkeerde keuzen. Je raakt gekwetst of je zegt verkeerde dingen. Soms kun je juist iets betekenen voor een ander. In een opmerking of een gesprek. Zoeken is altijd weer opnieuw volgen. Volgen waar je Heer gaat. De richting die Gods Woord wijst. Naar de stad die komt. De stad die blijvend is. Het hemels Jeruzalem. We zijn onderweg. Biddend om Gods Geest. Met elkaar. Onderweg. Geraakt, maar open voor God.

** wij hebben een altaar! **

'Wij hebben een altaar!' Dat staat centraal in dit bijbelgedeelte. 'Wij hebben een altaar'. Daarmee gaat het niet om een echt offeraltaar dat in een kerk zou staan. Offers hoeven in de kerk niet meer gebracht te worden om God gunstig te stemmen of verzoening te doen voor onze fouten. Eens voor altijd heeft Jezus Christus het offer gebracht dat de vrede met God heeft hersteld. Aan het kruis, waarmee hij werd geëxecuteerd. Maar waar hij tegelijk de overwinning heeft behaald en Gods oordeel heeft gedragen voor ieder die zich aan Hem verbindt.

'Onze stad is niet blijvend. Wij hebben wel een altaar.' Christus is ons altaar. Een bijzondere beeldspraak. Maar zo stellig geformuleerd. 'Wij hebben een altaar'. Net zo stellig als eerder in de brief staat: 'Wij hebben een grote hogepriester'. Het zijn pijlers onder ons leven. Een altaar. En een hogepriester. Dat is Jezus Christus. En het kruis waarop Hij het offer bracht. Dat ligt vast. Dat is het startpunt van iedere christen. Het beginpunt van de christelijke gemeente. Zoals hij ook het eindpunt vormt. En bij de finish op ons wacht.

In de viering van het avondmaal klopt het hart van de gemeente van Christus. Zoals we dat volgende week hopen te vieren. Daar gedenken wij zijn dood, die ons leven is. In de kerk staat geen altaar, maar een tafel. De tafel van Christus. Die staat er elke zondag. En van tijd tot tijd is die gedekt. Om ons opnieuw te bepalen bij het werk van onze Heer. Het definitieve offer, gebracht op het eenmalige altaar op Golgotha: zijn kruis.

Wij hebben een altaar! Een bodem onder ons bestaan. Daarom weten we van die stad die komt. Daarom weten we dat de poort wijd open staat. Jezus Christus is het begin en het einde. Die naam is een schuilplaats. Voor ieder die geraakt is door het verlies van geliefden. Voor ieder die verlangens en mogelijkheden moet loslaten. Voor ieder die getroffen is door het kwaad, door de zonde, door de wereld of door het leven. Voor ieder die zijn of haar sterfelijkheid beseft. Wij hebben een altaar! Waar Jezus Christus het offer heeft gebracht dat vrede brengt en dat de toekomst opent. Dat is de boodschap die ons steeds wordt voorgehouden. In prediking en avondmaal. Dat is het getuigenis van mensen die sterven. Hun uitzicht en verlangen is in Jezus Christus.

‘Wij hebben een altaar.’ Laat dat de pijler zijn onder je leven. De kracht voor vandaag. De sleutel voor de toekomst. Het altaar van Jezus Christus. Waar de vrede met God begint.

**** het kamp uitgaan ****

Onze stad is niet blijvend. Maar we hebben iets en we zoeken iets. Dat geeft beweging aan een christen. En aan een christelijke gemeente. Wij hebben een altaar. We zoeken de stad die komt. We zijn op weg, maar niet zonder doel. We blijven in beweging, maar niet zonder richting. Mensen vallen weg. Omstandigheden veranderen. De cultuur is in ontwikkeling. De kerk beweegt. Maar de koers blijft behouden. We hebben een altaar. En zoeken de stad die komt.

Wat is dat zoeken? Kun je dat verlangend uitzien ook concreet maken? In Hebreëen wordt dat ingevuld door weer zo’n markante uitspraak: ‘Laten we dus het kamp verlaten en ons bij Jezus voegen.’ Ik kan niet compleet uitwerken wat hierin allemaal meeklinkt. Maar de schrijver van de Hebreënbrief dacht hierbij aan het ritueel van de joodse Grote Verzoendag. Het offerdier werd buiten het kamp geslacht. Zoals het kruis van Jezus buiten de stad stond. Een teken van verwerping en vernedering.

‘Laten ook wij het kamp verlaten en ons bij hem voegen.’ Een oproep die te denken geeft. Een bijzondere kant van het christen zijn: discipel van Jezus betekent ook de weg gaan van verwerping en vernedering. Van het afsterven aan jezelf en alles wat je belangrijk vond. In Jezus Christus ligt je leven. Dan moet je je ook compleet aan Hem verbinden om het leven te vinden. Schuilen bij Hem. Want je kunt er zelf geen cent aan bijdragen. Onze toekomst ligt buiten onszelf. Ons leven ligt buiten onszelf.

Daarom moeten we het kamp verlaten. Afzien van je eigen wensen. Niet proberen je eigen belangen veilig te stellen. Niet krampachtig vasthouden wat je hebt geregeld. Zelfs je eigen leven loslaten. Dat is een strijd. Die pijnlijk is. Moeite kost. En tegelijk: gelovigen die ons zijn voorgedaan geven daar soms zo’n prachtig getuigenis van. Dat ze zichzelf toevertrouwen aan de Heer, hun leven met alles wat daarin gebeurd en gedaan is in het licht van zijn genade plaatsen en hun geliefden overgeven in de handen van de hemelse Vader. Het leven loslaten om het leven te ontvangen.

‘Laten we het kamp verlaten en ons bij Jezus voegen.’ Daarin klinkt ook mee: de smaad van Jezus dragen. Het gaat om een gekruisigde Heer. Daarom klinkt het verhaal van de kerk soms helemaal niet aantrekkelijk. Is Avondmaal vieren ook ontdekkend en confronterend. En zal in de wereld de verachting voor de kerk zeker niet afnemen. Als je het kamp verlaat, kun je ineens ontdekken, dat je je in een woestijn bevindt. Buiten de mensen. Maar wel bij de Heer. De opgestane. Die je binnenbrengt in de nieuwe stad. Die verbindt aan zoveel bevrijde mensen. Die je laat delen in de aanwezigheid van de Vader.

**** een dankoffer brengen ****

Onze stad is niet blijvend. We hebben hier wel een altaar. En kijken uit naar de toekomstige stad. Laten we daarom het kamp verlaten en ons bij Jezus voegen. En met zijn tussenkomst een dankoffer brengen. Dat is het laatste woord uit dit bijbelgedeelte waar ik jullie aandacht voor vraag. Een dankoffer brengen. Een spannend woord als

verdriet in je hart woont. Als je geraakt bent door de eindigheid van het leven. Als je zucht onder de gebrokenheid van het bestaat. Toch een dankoffer brengen.

Breng een dankoffer. Dat is de opdracht voor wie leeft. Als eerste werkt de schrijver het uit in de richting van liturgie. De muziek van je leven. De toewijding aan je Heer. Je dankgebed. God prijzen. In de kerkdienst met de zang van de gemeente mee. In de viering van het avondmaal. Maar er zijn ook andere manieren om God te loven. Het zingt in het leven van een christen. Door en voor Jezus Christus.

Breng een dankoffer. Als tweede werkt de schrijver het dankoffer uit in de liefdadigheid en onderlinge solidariteit. Praktisch christen zijn. Geen gesloten systeem, maar een open huis. Dat gaat niet zonder vallen en opstaan. Maar wees gericht op het contact met een ander. Betrokken bij de mensen voor wie het leven een woestijn is geworden. Neem ze mee op weg naar de stad die komt. Het werkt in het leven van een christen. Door en voor Jezus Christus.

Een dankoffer. Daarop loopt het uit. Christenen die overlijden spreken hun dankbaarheid soms uit. Voor wat ze van de Heer ontvangen hebben. Voor wat ze mochten doen. En wij danken de Heer voor hen. Christenen die leven kunnen dat ook leren. Wie Jezus kent, die kent de bron van eeuwige vreugde en vrijheid. En altijd heeft reden om te danken. Wie zich bij Jezus voegt, die legt hebben en houden, woorden en daden, spreken en zwijgen, doen en laten voor de Heer neer. Heer, gebruik het, zuiver het, zegen het, en laat het zijn tot uw eer.

Wij hebben geen blijvende stad. Maar we hebben een altaar. En zoeken de stad die komt. Daarom durven we het kamp te verlaten. Voegen we ons bij Jezus. We brengen ons leven als dankoffer voor de Heer. Zo blijven we onderweg. Met vreugde en met vrede. Biddend en werkend. Voor onszelf en met elkaar. Onderweg. Naar de stad die komt. Naar het hemels vaderland.

Amen